

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

וְנֹאמַר לְכֵן אֲזַן. * בְּצֹמְרוֹ עָנִי שָׁכַל הַפֶּרֶשָׁה לְדַרְשָׁה שֶׁהִי נִגְמָרָה
לְעִמָּה בְּצֹמְרוֹ עֲשִׂיר הוֹכְפֶלָה וְהִי אֲמִירָן בְּנִמְחֹת (דף י. א.)
הַדּוֹא. (א"מ) [מֵאֲחֻז] וַיִּמְעוּטָא נִקְפָּא לֵן מְדַכְמִיב אֲזַנּוּ דַּמְשַׁע אֲזַנּוּ שֶׁל זֶה
וְלֹא שֶׁל אֲחֵר; וְלֹא אֲזַנּוּ. שֶׁל אִמָּה הַעֲבָרִי נִרְעָמָה וְהִיא דְּכַמִּיב

(דברים טו) ואף לאמחקן תעשה כן
 העשקה **עדי** כדלקמן (דף ע"א)
כשהוא עדי מואל יאמר העד נפקא
 שאל לא אמר הכהני את דלויי לא
 אלא חפשי עד שזכור שם שני אינו
 נלע: **עדי העבר** עבד עד שיאמר
 כשהוא עבד העבר נפקא ליה מה"א
 יאמר למעוטי אמר: **לא דרשי**
 דאורחא קדקא לאישמעיה הכי: ולא
 לירושלמי. אם לא הספיק להעניקו
 עד שמת: **פטולו** שטר פטולתו:
 ולא לבעל חובו. אין האדון מחייב
 להגות העניקו לבעל חובו. ומשום
 דסבירא לן בעלמא כרבי נתן דאמר
 הנושא בחזרו מנה ומכרו בחזרו

קרייה רחמנא מה שכן
האי פעולתו ליורשיו
חובר מרסבירא לן בע
"א"ר נתן 'מנין לנוש'
בחרבו מנין שמצויין
ינתן לאשר איש לו
בעלמא נמי לא סביר

לעיל מניה^ט עד שנת היובל יעבוד
עמך: **אם בנרצע**, ללמד שאף הנרצע
יואל ייבול: **הרי כבר אמור**, לקיים
בעי לה מאי היל: **דלא עבד אסורא**,
כלי גנב חולט אבל מכתובו כ"ד
בגביהו נומא נקנסים עבוד עד ש:
ושכנס איש אל אחוזו, כפרשת
יובל כתיב: **הרי כבר אמור**, כדאמר
לעיל עד שנת היובל יעבוד עמך:
אזי מכתובו כ"ד הרי כבר אמור,
ושכ אל משפחתו כדאוקיימא לעיל:
דלא מנא וימיה, לא מנאו שש שני
לנאח: **ליקנסיה**, על שאמר לא אלא
ועבד עד כי עבדים הם (ויקרא דה) והוא
קונה ארון לעמלו חנסים: **מקדש** רב
ליה שש, קודם לכן ואין רבו מפקיד
בשילוחו אבל מכתובו כ"ד שפנע בו
יובל בתוך שש אימא דלא נוסדיה
לארון קמ": **לעולם**, ועבדו לעולם:
והוא לעמלו של יובל דשפי מהכי ליכא
לממר דהא כתיב קרא אחרינא ושכנס
איש וגו' ואוקיימא בנרצע: ס"ה, דינא
רצע ציבול ואל קודם לכן היכא דלא
עבד שש אחר רצעה אבל היכא דעבד
שש אחר רצעתו אימא ניסוק בשש דלא
תהא רצעה חמורה מתחילת מכתבו:
קמ' לעולם, מיד דחשוב עד לעולם:
ועל

וַיִּשְׁבְּתָם אִישׁ אֶל אַחֲזוֹתָיו וְאִישׁ אֶל מִשְׁפַּחְתּוֹ וְגו' כְּמֹת ד'
עֲצָמוֹ הָרִי כְּכֹר אִמּוֹר אִי בְּמִכְרוֹהוּ ב"ד הָרִי כְּכֹר
מִדְּבַר אֵלָּא בְּנִרְצֵעַ שְׁתֵּים וְשֹׁלֶשׁ שָׁנִים לִפְנֵי הַיּוֹבֵל
מִשְׁמַע אִמֵּר רַבָּא בְר' שִׁילָא אִמֵּר קָרָא אִישׁ אִיזְדָּהוּ
נִהָג כְּאִשְׁהָ הוּא אוֹמֵר זֶה רִצִּיעָה וְאִיצְטְרִיךְ לְמִיכִתָּב מִכֵּן
לְמִיכִתָּב נִרְצֵעַ דְּמֵי אֲשַׁמְעִינָּה מְכֻרָהוּ ב"ד מִשְׁמֹר ד'
נִרְצֵעַ דְּמִטְאִי זְמִינָה אִימָא נִקְסִינָה וְאִי אֲשַׁמְעִינָּה נָר
שֵׁשׁ אֲבָל מְכֻרָהוּ ב"ד דְּלֹא עֲבַד לִיָּה שֵׁשׁ אִימָא
לְמִיכִתָּב וּשְׁבַתָּם וְאִיצְטְרִיךְ לְמִיכִתָּב לְעוֹלָם דְּאִי כְּתִיב
אִימָנָא לְעוֹלָם מִמֶּשׁ כְּתִיב רַחֲמָנָא וּשְׁבַתָּם וְאִי כְּתִיב
אִימָנָא ה"מ הִכָּא דְּלֹא עֲבַד שֵׁשׁ אֲבָל הִכָּא דְּעֻבָּה
חֲמוּר מִתְחַלְתּוֹ מֵה תְּחַלְתּוֹ שֵׁשׁ אָף סוּפוֹ נִמִּי שֵׁי
לְעוֹלָמוֹ שֶׁל יוֹבֵל אֵלָּא מֵאֵן תֵּנָּה דְּלֹא יִלְיָף שְׂכִיר

נוהג באשה [ותימה דכין דקרא לא משתמע אלא בנרנע
 חוטאי דהוא אסרה להאי דרשה בהריא וכן דרך התלמוד. שם. ע"י שיטה לא נודע למי. י. ע.
 ערכיו ל' בדבתיב והיה כי יאמר העבד לא אצא מעמך כי אהבך ואת ביתך כי טוב

מסורת הש"ס

(א) שפרו מ' דלא שפי' קבץ
והוא כד' דהוה קד' ממות' י'
(ב) נבתי' שפי' ש"מ דהוה
מ' דהוה שפי' מ' דהוה ונבתי'
(ג) נבתי' שפי' מ' דהוה ונבתי'
(ד) נבתי' שפי' מ' דהוה ונבתי'
(ה) נבתי' שפי' מ' דהוה ונבתי'
(ו) נבתי' שפי' מ' דהוה ונבתי'
(ז) נבתי' שפי' מ' דהוה ונבתי'
(ח) נבתי' שפי' מ' דהוה ונבתי'
(ט) נבתי' שפי' מ' דהוה ונבתי'
(י) נבתי' שפי' מ' דהוה ונבתי'
(יא) נבתי' שפי' מ' דהוה ונבתי'
(יב) נבתי' שפי' מ' דהוה ונבתי'
(יג) נבתי' שפי' מ' דהוה ונבתי'
(יד) נבתי' שפי' מ' דהוה ונבתי'
(טו) נבתי' שפי' מ' דהוה ונבתי'
(טז) נבתי' שפי' מ' דהוה ונבתי'
(יז) נבתי' שפי' מ' דהוה ונבתי'
(יח) נבתי' שפי' מ' דהוה ונבתי'
(יט) נבתי' שפי' מ' דהוה ונבתי'
(כ) נבתי' שפי' מ' דהוה ונבתי'

הגהות ד"ר א

[א] נב' ויורשו אחז' לא שרר
 ס' ה' פועלו ל'ורשו (אלא)
 תל'ת ונ'ב ולידך תרי לו כתיבי
 ולידך יהוא מנעי ליה לו ולא
 לנב'ת כ"ל:

מוסף דש"י

[illegible]

תום' ר"י חזקו

אשם. זה הקרן, כדאיתא
בהנזיל (שם ק. א. א. תתן
לאש שרשן וכן למצור) זה
למי שחוקן שלו, כלומר
לאשר הוא חיבב לו. אלא
במקרה זה מביא לנו, אלא
יכול לסיים לא על דברם
דודא. אלה כל צורך
זה ולא בבית ליד מלך
הארץ למתברר לבעל חובו,
ואתה לא למצור עצמו.
ושם נדמה דאן נהי שתיא
אשם אשם ושחבדו לו
מכאן. וסבבה שאין
הארץ לסיפורות מפני
הענין שאמרן שבי קריה
החומה, לא למצור שכל
מה שיש בענין עבדי
שכור, דא הענין אינה
שכור, אלא שכל מה שיש
שכור יש עבד שכור, ואיכא
מאן דאמר דהינה לסיפורות
מפני לא בבית מלך הארץ
למתברר לבעל חובו, דשכור
קריה חומה.

פז.

וַאֲדָרְ כִּנְיָ שֵׁם הָיָה דָּאָתָא. פִּי וְלִרְדָּה שְׂחָה מוֹפֵה מִשְׁנֵי לְדָרְדָּר
 דְּלֵי חֵינֵה מוֹפֵה אֵלֶּה מֵלֵךְ אֶחָד חֵיבָה מִ"ד (וְגַדָּה דָּף כֵּבֶ:
 לְמַדְמִיד וּמַשִּׁיבִין וּמֵאֵי מַשִּׁיבִין דְּלֵיכָא לְמִסְפָּךְ שִׁמְרֵה לְמַזְוַע שְׁכָן טַעֲוִין
 טַעֲוִין אֶרֶץ וְאֻזְבוּ וְשֵׁי חוֹלְעֵת: **וַאֲדָרְ**. פִּי חֵ"ק צִלְמָה נְמִי לֹא סִ"ל

כר' נתן מכאן מדקדקין דלון הלכה
כר' נתן דהא ר"א ורננן פליגי בדרי'
נתן ור' הלכך כרנבין' ועוד מדקדק ר"ת
מהא דאמר לקמן פ' האומר ודף סט.
גבי אשופיכינים דר' שמלאי ממזרים
היה א"ל ר' קדימחק טהרמתינהו לבגן
ומפרש משום דלכך זיל גנוב ואחזרז
לעבד עברי ואי מוכר עשאו רבו מוסר
לו שפחה כעניית למה ליה למימר זיל
גנוב היל' למימר זיל זבון עשוק אלא
ש"מ דלון הלכה כר"א דודאי מוכר
עשאו זין רבו מוסר לו שפחה כעניית
וכי היכי דכסה לית הילכתא כוותיה
כדא דקאמר מעטיקין לו גמי לית
עשאו זין רבו מוסר לו שפחה כעניית

פעולתו ליורשיו אף
ולא "לו הולא לבעל
מא כרבי נתן דרנניא
כחברו מנה וחברו
מזה ונותנין לזה ת"ל
תא לן אפוקי ואידך
לן כרבי נתן מ"ט

[illegible]

ואיך אי טהם הא"ח ח"ס
 מדעתה. אף על גב
 דמעתו מאס אדוניו יתן לו אשה
 נפקא מ"מ הוה אמילא ללהררר
 אדון קאמרי: **כ"י** טוב לו עקר. ה"ר
 אברהם גריס כשרי כחושב יהיה
 עמך (ויקרא כה) דמהסל לפינן צמ"כ
 אבז כספריה) לא דרש מידי מצי טוב
 לו עמך דרש זש אלא סיפור
 דכרס צלמח"ס:

אִיזוֹהוּ דָּבָר שְׁמוֹנֶה בָּאֵשׁ וְאֵינִי
נוֹהֵג בָּאֵשׁ. וְשֵׁם חֲמֵד
וְאֵימָה וְזוֹ מְכַוֵּנָה בִּיד לֵאמֹר
בָּשָׂה לְדַמֵּי (שְׁמוֹת כג) גְּנוּיָתוֹ וְלֹא
גְנוּיָתָהּ וְיִיזֵל דַּמִּים שֶׁם מְכִירָה
נוֹהֵגת בָּשָׂה אֲבָל שֶׁם לְעֵינֵי אֵינִי
בְּמַכְרֵהוּ בִּיד הִרִי כְּכֹר אֲמֹר. פִּי:
אֲמֵן

יטת לא נדע למי. ב. ומיותר הוא עמך דה"ט למכתב כשכיר כתושב יהיה עד שנת היובל. חס
עמך ור"י אומר דאפי' נספי' כי טוב לו עמך נחא מדקאמר כי טוב לו עמך ש"מ שכן צריך ל

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

תורה אור השלם

1. ותתן הברכה מן השמים אשר על פה כל היתר וכל המעשר והתענית וכל בקר וכל דגל והקמנית על רגלו רגלו הקמנית על מקום דם האשם;
2. ואם אמר יאמר העבד אהבתי את ארני את אשתי ואהב בני לא אצא מפשי;
3. העניק תעניק לו מציאות ומצורק ומיפקד את ברך בך יי אלהיך תתן לו דברים שוה יד;
4. ותתורו את קוואתם אשר עשו והשיב את אשמו בראשו ומשחיתו סוף העליז ותתן לאשר אשם לו;

מכרדכי רב
5. אל ארמיו יתן לו אשה
ולקחה לו בנים אל גבית
ואתה ולקחיה תהיה
לארמיה ויאמר בנפשו
שמות כד
6. לא יקשה בעיניו לקחה
ואמר תפשי משנה
שכר שכיר עקרו שש משנה
ובכרח י' אלודו בכל אשר
תעשה.
7. ויהי כי יאמר אליו וכוני
אצו מעיני כי עקרו ואת
ביתו כי טוב לו עקרו
וכדי ש' כ
8. ויצא מעקרו ואל וכוני
עמו ושב אל משפחתו ואל
אחוז אביו ישוב.
9. וקדשתה את שנה
ומקדשתי ואת וקראתה
דורו בארץ לכל ישראל
ויבן את חומה וכל יושביה
איש אל אחותו ואיש אל
משפחתו תשבו.
ויקרא כי י'

גליון הש"ס

רש"י ד"ה ונאמר וכו'
במצודת ענין עין כימות דף
ע ע"כ רש"י ד"ה ושמיטין
למה ליה:

הגהות הב"ד

(א) רש"י ד"ה הו"א מיעוטא
מאזן נפקא לן: (ב) תוס' ד"ה
ואידך פ"י וכו' והכי נפרש הא
דלעיל:

יוםם תושפ

א. וכמוהו משי צדק
למקור ואין משיבין. רשב"א.
וקסבר ר' אליעזר דמונה
מצד אחד דמשיבין ומשיבין.
תוס' הראש'. נ' דהיה דוברים
הלכה כרביס'. רשב"א. ונבי
אז התיא עוק עבר עבר
לעצמו. תוס' הראש'. ת. ורמא
שי' את יזה רור נחמן כס'
שהי נסוי (כתובות כ.ב.).
שני טור ענה. ר' לואל ת'
טעמא עניה. שם. דלא ת'
בדא תליא דכל ת' מקרא
באנפי נפשיה יריקטן ר' לואל
רשב"א. ד לאו לימריה
דחושא' היא ויחידאה וליה
הלכתא כוחיה. רשב"א.
והנה מורה כה אל נסני

שנות תוס' ב"ק פו: